

слънца отъ славната оная епоха, взематъ своитѣ мѣста, като шпиони и спасители на империята.

Картината е отъ оние, за които би могло да се съжاليا, че не е дѣйствителенъ сънъ...

„Сънувахъ, захваща поетътъ, сънувахъ, че отидохъ въ Цариградъ, градътъ на кучетата и столицата на султана. Щомъ излѣзохъ изъ българския вапоръ (български — нѣкому царвудитѣ!) — на скелета видѣхъ човѣкъ, че седеше на камъкъ гробенъ, подъ безплодни търне — плачеше и четеше въ псалтиря „не яде ми се! и неща да ямъ!“ На трънетѣ бѣше си покачилъ той гуслата, гайдата и веселушката, а по себе си дюнѣа кадаръ звънци. „Кой си ти?“ — попитахъ азъ плачушиятъ израилъ на брѣговетѣ босфорски. Афоресаниятъ отъ вѣсточната църква, проклѣтиятъ отъ схизматическата екзархия и наказания отъ великия монголъ — редакторътъ на Македония! — проплака тоя Еремия, който отъ дѣтинство още е привикналъ да се оплаква като вдовица... Ами тие звънци що щатъ по тебе? — Накичилъ съмъ се, за да ми се смѣятъ и кучетата, както що се смѣятъ и на цѣль български народъ. — А-а! за в. Право и в. Турция — искашъ да кажешъ? — Не, не! — проплака той, — за тие кучета, за които ще излѣзе министерско рѣшение да се скопяватъ... Тѣй ли? — помислихъ си азъ и тръгнахъ слѣдъ своя Мефистофелъ, който бѣше мѣтналъ вече на самарѣ си човалчето ми и бързаше да ме заведе при кучетата“.

Кучетата (түрцитѣ) съзнали, че е лошо властѣта да се намира въ ржцѣтѣ на едно куче, защото всички други кучета трѣбва да му станатъ робе, затова тѣ измислили чирвишѣтъ — общо народно събрание. При такива учрѣждения, разбира се, личната свобода и свободата на словото и на съвѣстѣта сж напълно обезпечени за кучетата въ османската империя. Искате ли примѣри? Тръгнете нѣкоя нощъ изъ Цариградъ безъ